

følgelig senere kan indbringes for Domstolene, dog vil være forbundet med en vis Autoritet, som vil gøre Udsigten til økonomisk Fordel af Opfindelsen mere betrygget for ham. For Publikum synes det dernæst ogsaa at være en stor Binding, at de aldeles ubegrundede Patentansøgninger straks kunne aflaaes, saaledes at det kan vides, at de Patenter, der meddeles, ikke ville falde for den allerførste kyndige Kritik. Det maa nemlig erindres, at selv om Patentet meddeles uden nogen som helst forudgaaende Underjøgelse, og Muligheden for dets Ugyldighed er meget nærliggende, vil der dog altid være en betydelig Risiko til Stede for Tredjemand ved at handle, som om Patentet ikke eksisterede; gør han dette, og Patenthaveren under en Retsjag kan hævde sit Patents Gyldighed, er der begaaet et efter Omstændighederne strafbart og til Skadeserstatning forpligtende Retsbrud. Til Vedkommelse af Spørgsmaalet om Opfindelsens Krav paa Patentbeskyttelse vilde det, at Patent var meddelt, ikke hvide Tredjemand nogen Vejledning; han maatte ganske handle efter eget Skøn, men efter den Udstrækning, der i nærværende Forslag som andetsteds er givet Patentretten, vil Tredjemand under saa mange Former kunne komme i Kollision med Patentet, at der ingenlunde som Regel vilde kunne forudsættes at være Betingelser til Stede for Udøvelsen af et saadant Skøn paa begrundet Maade. At det endvidere vil være særdeles heldigt, at der, som foreslaaet, forinden Bestemmelse tages om Patentets Meddelelse, finder en foreløbig Befendtgørelse af Ansøgningen og Fremlæggelse af Bilagene Sted, saaledes at enhver uden nogen Beføstning kan fremsætte og begrunde sin Indsigelse mod Patentets Meddelelse, forekommer Kommissionen klart. Erkendelse dette, vilde det formentlig være unaturligt og lidet stemmende med Patentkommissionens Værdighed, om Patentkommissionen skulde være indskrænket til at tage de Indsigelser under Paaløbelse, som vare fremjatte af Tredjemand, men være udelukket fra at tage Hensyn til Omstændigheder, som ikke vare fremdragne paa denne Maade, men iøvrigt vare aldeles iøjnefaldende eller i hvert Fald Patentkommissionen bekendte. Som allerede af ovennævnte Landssthingsudvalg forudsat, kan der ikke være Spørgsmaal om at tillægge Patentkommissionens Forundersøgelse den Betydning, at den, saafremt den falder ud til Fordel for Ansøgeren, skal indeholde nogen blot moralsk Garanti for, at alle de i Loven stillede Fordringer til Opfindelsen ere opfyldte. Navnlig vilde en fuldt udtømmende Underjøgelse af Opfindel-

sens Righed (§ 3) være umulig; men paa den anden Side kan det ikke være andet end, at Patentkommissionen, udstyret med de fornødne tekniske Kræfter, med de Hjælpe midler, der naturlig ville komme til at staa til dens Raadighed, og den store Erfaring, der efterhaanden indvindes, vil være i Stand til ogsaa paa dette Punkt at undergive Ansøgningerne en Sigten, som ikke vil være uden væsentlig Betydning.

Som ovenfor bemærket, ere vore Nabolande, Norges, Sverigs og Tyfflands Patentlovgivninger byggede paa det samme Princip, som her er bragt i Forslag. Under Hensyn til den internationale Betydning, som Patentvæsenet i stigende Grad har faaet, er det formentlig klart, hvilket væsentligt Gode det vil være, om vor Patentlovgivning paa dette vigtige Punkt er overensstemmende med Lovgivningen i disse Lande. Det kan bemærkes, at den i Tyffland i 1886 nedsatte Kommission til Revision af Patentlovgivningen enstemmigt udtalte sig for Bibeholdelsen af det i det nævnte Land bestaaende System, og der er heller ikke heri gjort nogen Forandring ved det Forbundsregeringerne forelagte Lovforslag. Af nysnævnte Kommission blev det lejlighedsvis oplyst, at de i Aaret 1886 i Tyffland aflaaede Patentansøgninger udgjorde 60 % af det samlede Antal indgivne Ansøgninger — en Maalestof for den Mængde ubegrundede Patenter, som en Forundersøgelse kan befri Samfundet for.

Den foreslaaede Fremgangsmaade er herefter følgende: Patentkommissionen undersøger først, om Ansøgningen er i formel Orden; befindes dette ikke at være Tilfældet, giver den Ansøgeren Underretning herom, idet den tillige sætter en Frist, som efter Omstændighederne kan forlænges, inden hvilken Manglerne skulle være afhjulpne. Overjiddes Fristen, afvises Ansøgningen. Som Regel kan vel Ansøgningen først betragtes som indgivet paa det Tidspunkt, da den foreligger i fyldestgjørende Stand, men en streng Overholdelse af denne Regel vilde, naar Manglerne ere af ganske uvæsentlig Karakter, kunne medføre ubillig Haardhed overfor Ansøgeren, og man har derfor foreslaaet, at Patentkommissionen skal kunne bestemme, at Ansøgningen skal betragtes som indgivet paa den oprindelige Indleveringsdag. Stønner Patentkommissionen allerede samtidig med denne første Underjøgelse, at Opfindelsen i Henhold til § 1 ikke kan patenteres, eller at det er bitterligt, at Opfindelsen ikke er ny eller Ansøgeren ikke Opfinder, kan Kommissionen straks aflaa Ansøgningen (§ 15), idet det i